

γιάννης αντάμης
το ηπειροκεάνιο

αποσπάσματα

Γιάννης Αντάμης

**Το Ηπειροκέανιο,
αποσπάσματα**

Τεχνική υποστήριξη: Μάριος Αρσενίου
think-about-marios.musicafe.eu

Dreamtigers 2015
www.yannisadamis.com

-Κι ένας άνθρωπος με το ταλέντο σας, κύριε, να είναι
αναγκασμένος να κλέβει για να ζει!
-Ίσως γι' αυτό έχω κάποιο ταλέντο. Μέχρι τώρα οι
συγγραφείς μας, όσοι έγιναν γνωστοί, ήταν
άνθρωποι που τους πλήρωνε το κράτος ή η
Εκκλησία, που ήθελαν να υπονομεύσουν. Εγώ,
primo, παίζω τη ζωή μου κορώνα-γράμματα.
Secundo, σκεφτείτε κυρία μου, τους στοχασμούς
που φουρτουνιάζουν μέσα μου όταν πάω να κλέψω!

**Stendhal, «Το Μοναστήρι της Πάρμας», Εξάντας
1988 (μετάφραση Γιώργος Σπανός)**

Το βιβλίο αυτό είναι μια συλλογή πολύ σύντομων, κωμικών ή σατιρικών αποσπασμάτων. Τα πιο πολλά από τα αποσπάσματα αυτά είναι δοσμένα με τη μορφή διαλόγων. Η συγκεκριμένη μορφή είναι ένα στυλ το οποίο αγαπώ πολύ και στο οποίο εξασκώμαι σχεδόν καθημερινά μέσω της επαφής μου με τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης. Τα μέσα αυτά και πιο πολύ το facebook αποτελούν για μένα, από τότε που επέλεξα να επιχειρώ συγγραφικά στο διαδίκτυο, τη βιτρίνα του λέξεων και των ιστοριών μου. Στην βιτρίνα αυτή βρίσκονται αραγμένες οι dreamtigers και όποιος θέλει περνάει και τις χαζεύει.

Η σχέση μου με το facebook έχει περάσει από πολλές φάσεις. Στην αρχή το σνόμπαρα, φυσικά, και το υποτιμούσα. Στη συνέχεια άνοιξα λογαριασμό και άρχισα να το χρησιμοποιώ ως μέσο της αφελούς και αυτοκαταστροφικής ηλεκτρονικής κατασκοπίας μου. Έπειτα, ως υποκατάστατο του απομονωτισμού μου, προσπάθησα να χτίσω πάνω στο προφίλ μου μια πιο εξωστρεφή, ψαγμένη και διασκεδαστική περσόνα, η οποία και παρασιτούσε για καιρό εις βάρος του αληθινού μου εαυτού. Τέλος έκανα αυτό που έπρεπε να είχα κάνει από την αρχή: Μετέτρεψα το χρονολόγιό μου σε ένα ζωντανό, διαδραστικό και διαρκώς εξελισσόμενο σημειωματάριο των σκέψεων και των ιστοριών μου.

Προσπαθώντας να ελαχιστοποιήσω το μεγάλο χασομέρι που δημιουργείται από την επαφή και την έκθεση στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης, επέλεξα από κάποια στιγμή και μετά, να κάνω μόνο μια ανάρτηση τη μέρα. Επειδή, όμως, τα σύντομα κείμενα που ανεβάζω στον τοίχο μου, τα περισσότερα από τα οποία μετατρέπονται ύστερα σε αποσπάσματα των βιβλίων μου, τίθενται αυτομάτως υπό την κρίση του δόκιμου αναγνωστικού κοινού, που σχηματίζουν οι φίλοι εκείνοι που αγαπούν να με διαβάσουν, φροντίζω να παρακολουθώ όσο μπορώ τις μέσω των μηνυμάτων αντιδράσεις τους, τα σχόλια και φυσικά τον αριθμό των επιδοκιμασιών τους (λαϊκς).

Σε κάθε περίπτωση, όσο το πράγμα λειτουργεί, θα συνεχίζω και εγώ να το εκμεταλλεύομαι και να το απολαμβάνω. Ξέρω πολύ καλά τι είδους παγίδες κρύβονται σε αυτού του είδους τις ανεξέλεγκτες εκθέσεις, αφού μια χαρά έχω ήδη πέσει μέσα τους στο παρελθόν και έχω φάει τα μούτρα μου. Έχω, ωστόσο, αρκετούς δαίμονες ξοπίσω μου να με ακολουθούν σε όλα όσα κάνω για να προσθέσω ακόμα έναν, δαιμονοποιώντας μια τόσο πια αγαπημένη συνήθεια, που τελικά δεν είναι παρά ένα αστείο κι ένα παιχνίδι για παιδιά ανεξαρτήτως ηλικίας.

του Ντοστογιέφσκι η μάνα

- Τι είναι αυτά που γράφεις, παιδάκι μου; Μήπως να ψάξουμε γιατρό να σε κοιτάξει;
- Τι λες, ρε μάνα; Λογοτεχνία είναι! Γιατί το παίρνεις τόσο προσωπικά;
- Τι λογοτεχνία μου λες; Αυτά δεν είναι ωραία πράγματα... Μήπως να πάμε σε παπά να σε διαβάσει;
- Καλά είμαι, σου λέω. Μην μπερδεύεσαι. Άλλο εγώ και άλλο τα βιβλία.
- Πώς άλλο, δηλαδή;
- Να, κοίτα. Ας πούμε ότι, λέμε τώρα, ερχότανε ο Ντοστογιέφσκι και σου ζητούσε το διαμέρισμα που έχουμε από πάνω. Εσύ, θα του το νοίκιαζες;
- Και βέβαια. Γιατί να μην το νοίκιαζα στον άνθρωπο;
- Ναι, ε; Κι ας έγραψε εκείνο το βιβλίο, όπου ο ήρωας σκοτώνει την σπιτονοικοκυρά του με τσεκούρι;
- Τι λες; Το ίδιο είναι;
- Είδες; Άλλο αυτός και άλλο τα βιβλία του...
- Όχι, δεν εννοώ αυτό.
- Αλλά;
- Για τον Ντοστογιέφσκι ας ανησυχήσει η μάνα του Ντοστογιέφσκι. Εγώ έχω εσένα για να ανησυχώ.
- Πεινάς; Μήπως να σου ζεστάνω τα γεμιστά να φας;

η αντιβίωση

-Μπύρα χωρίς αλκοόλ έχετε;

-Γιατί; Παίρνεις αντιβίωση;

-Όχι, είμαι τελειωμένος ξυδάκιας, ψυχοπαθής, με προβλήματα διαχείρισης οργής και αποφεύγω να μεθύσω για να μην σας σπάσω τα μούτρα όλων σας εδώ μέσα.

-Ε... έχουμε μια μπάκλερ, κάπου... νομίζω...

τα δικά μας

-Τι έχεις, ρε; Τι έπαθες;

-Άσε, σκατά. Χώρισα...

-Έλα, ρε...

-Ναι, σου λέω. Και με έχει πάρει από κάτω.

-Όχι, ρε γαμώτο...

- ...

-Καλά, κι εγώ χάλια είμαι.

-Γιατί; Εσύ τι έπαθες;

-Άσε, μαλακία: Παρήγγειλα μια μπαταρία για αυτό
εδώ το αμάξι και οι μαλάκες μου έστειλαν μian
άλλη, μεϊντ ιν ταϊβάν, ιμιτασιόν που λένε...

-Τι λες, μωρέ παπάρα! Το ίδιο είναι;

-Όχι, καμία σχέση... Η κινέζικη είναι χωρίς πατούρα
και τώρα πρέπει να τραβήξω τα καλώδια να
φτάσουνε στους πώλους. Και παίζει και να μην
κουμπώνει το καπάκι. Άσε, σου λέω... Τελειώνουν τα
δικά μας;

γάτα στο φούρνο με πατάτες

-Να σου πω, τι έχεις να κάνεις αύριο;

-Ναι.

-Τι ναι, μωρέ; Αύριο, λέω, μπορείς να έρθεις να με βοηθήσεις με εκείνο εκεί, που λέγαμε;

-Ναι, ναι.

-Α, ωραία. Και μετά, αν έχεις χρόνο, πάμε για κανέναν καφέ να τα πούμε και λίγο.

-Ναι.

-Έχουνε μαζευτεί πολλά κι αν δεν τα πω σε κάποιον που με ακούει και με καταλαβαίνει, δεν ξέρω τι θα γίνει...

-Ναι.

-Ναι, ε; Και μετά από τον καφέ μπορούμε να πάμε από το σπίτι σου και να του βάλουμε φωτιά και ύστερα μαγειρεύουμε και τη γάτα σου στο φούρνο με πατάτες. Ε, τι λες;

-Ε... ναι... τι;

-Να σου πω, τι έχεις να κάνεις αύριο;

τα μαύρα

-Έχετε το νου σας! Μετά τον Κορινό υπάρχουνε πεζοί στο δρόμο.

-Ορίστε;

-Είναι κάποιοι που περπατάνε στα αριστερά, πλάι στη νησίδα.

-Πλάκα μού κάνετε, έτσι; Και γιατί δεν τους μαζεύετε;

-Ε... είναι καλόγεροι.

-Και λοιπόν; Θα τους μαζέψει κατευθείαν ο Θεός;

-Τουλάχιστον φοράνε μαύρα. Στο χιόνι ξεχωρίζουν.

καταρχήν vs καταρχάς

- Καλή σας μέρα! Σας τηλεφωνούμε εκ μέρους της Κοσμοτέ..
- Ποιας Κοσμοτέ; Της εταιρείας;
- Ε... ναι.
- Οκ, συνεχίστε!
- Καταρχήν, θα ήθελα να σας ενημερώσω ότι για λόγους ασφάλειας η κλήση μας...
- Καταρχάς.
- Ορίστε;
- Καταρχάς είναι το σωστό. Το καταρχήν σημαίνει άλλο πράγμα.
- Μάλιστα... Καταρχάς λοιπόν...
- Εκτός αν θέλετε πραγματικά να πείτε κάτι άλλο κι εγώ προτρέχω.
- Ε... είστε ο κύριος ...;
- Είμαι, ναι. Αυτόν δεν καλέσατε;
- Θα ήθελα, κύριε ..., να σας ενημερώσω ότι...
- Για μισό λεπτό, πού βρήκατε το τηλέφωνο μου;
- Μα σας είπα, σας τηλεφωνούμε από την Κοσμοτέ.
- Αν θέλει να μου πει κάτι η Κοσμοτέ, να με πάρει η ίδια, να της πείτε, και να μην βάζει άλλους να κάνουν τη βρώμικη δουλειά!
- Μήπως είναι ακατάλληλη η στιγμή; Θέλετε να σας πάρουμε αργότερα;
- Ωχ! Μην σας πιάνουν τώρα τα ενοχικά σας! Δεν πρόκειται να κάνουμε κουβέντα έτσι...

-Εν πάση περιπτώσει, κύριε ..., θα ήθελα να σας ενημερώσω..

-Μπορώ να σας κάνω μια ερώτηση πρώτα, σας παρακαλώ;

-Ορίστε;

-Πού θα κάνετε Πάσχα;

-Με συγχωρείτε, αλλά...

-Εγώ δεν έχω κανονίσει κάτι ακόμα, αλλά είμαι ανοιχτός σε κάθε καλή πρόταση...

-Ε... συγγνώμη...

-Βέβαια, η αλήθεια είναι ότι δεν πιστεύω, αλλά εντάξει το φολκλόρ και η παράδοση δεν με αφήνουν ασυγκίνητο.

-Συγγνώμη, κύριε, αλλά...

-Φτάνει να μην μας τα χαλάσει ο καιρός. Αλήθεια, τι θα γίνει με αυτήν την άνοιξη; Τι λέει για αυτό η Κοσμοτέ σας;

-Η Κοσμοτέ, κύριε, λέει ότι υπάρχουν κάτι λογαριασμοί που έχουν λήξει και ότι αν δεν τους ταχτοποιήσετε μέχρι την το τέλος της Μεγάλης Εβδομάδας...

-Τι; Δεν θα αναστηθεί ο Χριστούλης;

-Καταρχήν, η έγκαιρη εξόφληση των οφειλών σας προς την εταιρεία είναι προϋπόθεση για την...

-Μπράβο, τώρα μιλάτε σωστά.

-Α, ωραία! Θα ταχτοποιήσετε άμεσα, λοιπόν, την οφειλή σας;

-Όχι, δεν εννοώ αυτό. Ήθελα να πω ότι εδώ το καταρχήν κολλάει.

ο αναποφασισμός

-Τι θα ψηφίσεις;

-Δεν ξέρω. Δεν έχω αποφασίσει ακόμα...

-Καλά ρε, τι περιμένεις;

-Ε, δεν πρόλαβα. Θα το σκεφτώ το βράδυ.

-Α, κατάλαβα... Απόψε πεθαίνει ο αναποφασισμός.

ο διαφωτιστής

-Να σου πω, τι είναι όλες αυτές οι βλακείες που μου στέλνεις;

-Τι εννοείς;

-Όλα αυτά, με τις συλλογές υπογραφών, τα βίντεο που πρέπει να δω πριν τα κατεβάσουν οι κακοί, τα άρθρα αποκάλυψη για τους ροδόσταυρους και τους βροντόσαυρους που απειλούν την χώρα...

-Καλά, συγγνώμη. Νόμιζα ότι σε ενδιέφεραν. Δεν σου ξαναστέλνω τίποτα.

-Όχι, ρε. Κανένα πρόβλημα. Συνέχισε!

-Δηλαδή;

-Μπορεί να μην συμφωνώ ούτε με μια λέξη από όσα μου στέλνεις, αλλά θα υπερασπίζω, και με το τίμημα της ζωής μου ακόμη, το δικαίωμα σου να γεμίζεις με σπαμ το ίνμποξ μου.

-Ε;

-Ελπίζω να σε διαφώτισα.

όταν πέφτει ένα αστέρι

-Όταν βλέπεις να πέφτει ένα αστέρι, κάνεις ευχή;

-Ναι, φυσικά.

-Αλήθεια; Τι ευχή; Θα μου πεις;

-Να μην πέσει πάνω μου.

-Είσαι πολύ ξενέρωτος.

-Γιατί; Αν θέλεις να ξέρεις, μέχρι τώρα πιάνει πάντα.

μια έρευνα

Επιστρέφω στο Βόλο με το αμάξι. Αμέσως μετά τα διόδια της Πελασγίας ένας μπάτσος μου κάνει νόημα να σταματήσω. Τι έκανα πάλι, αναρωτιέμαι. Κατεβάζω το παράθυρο.

«Καλημέρα σας! Τα παιδιά από εδώ θα ήθελαν να σας κάνουν μερικές ερωτήσεις», μου λέει και μου δείχνει ένα ζευγάρι με γαλάζια ντοσιέ και κίτρινα γιλέκα. Η νεαρά ωραιότατη! Ο νεαρός χιπστεροειδής με ένα μούσι σαν του Δαρείου. Τι ωραία! Ευκαιρία για τρολιά, σκέφτομαι.

Οι δυο νέοι με πλησιάζουν. Η νεαρά ανοίγει το στόμα της: «Καλημέρα σας, είμαστε από το Υπουργείο Υποδομών και κάνουμε μια έρευνα», προλογίζει.

«Σας ακούω», παίρνω ύφος σοβαρό και υπεύθυνο.

«Από που έρχεστε;»

«Από την Βαβυλώνα.» (το σημειώνει)

«Που πηγαίνετε;»

«Στο μάτι του κυκλώνα.»

«Ορίστε;» (γουρλώνει τα ήδη τεράστια της μάτια)

«Στο Βόλο, στο Βόλο...», διορθώνω.

Παραδόξως η τρίτη ερώτηση δεν είναι «ποιαν αγαπάω;».

«Πόσο συχνά χρησιμοποιείτε την Εθνική Οδό;»

«Βασικά, εδώ μένω.»

Διστάζει, αλλά για κάποιο λόγο νομίζω πως διακρίνω κάτι ενθαρρυντικό στο βλέμμα της.

«Να γράψουμε τέσσερις φορές το μήνα;»

«Τέσσερις φορές την εβδομάδα. Να τα λέμε, τώρα που γνωριστήκαμε...»

«Από ποια έξοδο βγήκατε;»

«Από τη Ρίτας Χέιγουορθ.» (διστάζει ξανά - στοίχημα πως αν της έλεγα «από του Μεσολογγίου», θα το σημείωνε)

«Μας δουλεύει», πετάγεται από δίπλα ο σκυθρωπός κι αμίλητος, μέχρι εκείνη τη στιγμή, Φαρνάβαζος.

«Χρησιμοποιείτε ποτέ τους παράδρομους για να αποφύγετε τα διόδια;»

«Ποτέ! Το απαγορεύει η θρησκεία μου!»

Μου χαμογελάει... Εντάξει, την έχω.

«Και μια τελευταία ερώτηση...»

«Αν είναι για απόψε», την προλαβαίνω, «δυστυχώς, έχω κανονίσει. Αύριο βράδυ, όμως, θα μπορούσαμε. Μόνο να μην μου κουβαλήσεις μαζί και τον φίλο σου τον Αρταξέρξη. Θα τα χαλάσουμε.»

Μου χαμογελάει ξανά... Ουσιαστικά πλέον τα έχουμε.

«Σας ευχαριστούμε! Οι απαντήσεις σας θα βοηθήσουν στη βελτίωση των παρεχόμενων υπηρεσιών του Ταμείου Εθνικής Οδοποιίας.»

«Ναι, το ξέρω», της λέω, «θα μπαλώσετε με αυτές τις λακούβες έξω από τη Στυλίδα.»

Το χαμόγελο της νεαρής παγώνει.

Ο νεαρός χαϊδεύει σατραπικά το μούσι του.
«Καλό ταξίδι, κύριε.»
Γαμώτο, πάνω που το είχα ψήσει το γκομενάκι,
ξύπνησε μέσα μου ο λαϊκιστής και το χάλασα...

δυο καρπούζια

-Λέω να κάνω ένα τατουάζ.

-Έλα ρε... Και που λες να το κάνεις;

-Στη μασχάλη.

-Τι λες, μωρέ; Πας καλά;

-Ναι, γιατί;

-Γιατί πρώτον, θα κλάψεις από τον πόνο και
δεύτερον, εκεί δεν θα το βλέπει κανείς.

-Εγώ το πήρα απόφαση, στη μασχάλη θα το κάνω.

-Καλά... Και τι τατουάζ θα είναι αυτό;

-Δυο καρπούζια.

ο Αμαζόνιος

-Τι θα γίνει, ρε φίλε; Θα βγάλεις κανένα βιβλίο να σε διαβάσουμε; Έχουμε ξεχάσει πώς γράφεις, ας πούμε...

-Τι λες, μωρέ; Συνέχεια γράφω. Να, έγραψα ένα τώρα για το Βελιγράδι. να μπεις στο...

-Όχι τέτοιο βιβλίο, ρε! Από τα άλλα, τα χάρτινα. Εγώ αυτά τα πώς τα λένε, τα ηλεκτρονικά δεν τα καταλαβαίνω.

-Τι δεν καταλαβαίνεις ακριβώς; Όλη τη μέρα στο ίντερνετ είσαι.

-Άλλο αυτό. Στο διάβασμα είμαι παραδοσιακός. Θέλω χαρτί! Να σε διαβάσω και να σε βάλω μετά στη βιβλιοθήκη μου, να πιάσεις τόπο.

-Εκτύπωσέ με, τότε!

-Δεν είναι το ίδιο.

-Κρίμα... Έχεις και οικολογική συνείδηση, υποτίθεται.

-Τι σχέση έχει αυτό;

-Δεν σκέφτεσαι καθόλου, ε; Όσο πιο πολλά ηλεκτρονικά βιβλία κυκλοφορούν, τόσο λιγότερο χαρτί καταναλώνεται.

-Ναι, ρε Νταν Μπράουν! Από εσένα κινδυνεύουνε τα δάση του Αμαζονίου.

-Δηλαδή, ούτε ένα ηλεκτρονικό μου δεν έχεις διαβάσει;

-Όχι, βαριέμαι, σου λέω. Το μόνο που έχω διαβάσει

από τον υπολογιστή ήτανε κάποτε ένα βιβλίο του Νίτσε.

-Έλα ρε! Διάβασες ολόκληρο Νίτσε και δεν μπορείς να διαβάσεις εμένα; Ποιο βιβλίο του διάβασες;

-Το «Πιντιέφη Ζαρατούστρα».

μου τα λέει ο Θεός

-Κι εσείς, κύριε, όλα αυτά που μας λέτε, για τη λογική, τις επιστημονικές μεθόδους, την κριτική ανάλυση, πού τα ξέρετε; Τα διαβάσετε κάπου;
-Όχι, καμία σχέση. Μου τα λέει κατευθείαν ο Θεός.

πρωταπριλιά

-Έλα ρε, καλά είσαι;

-Ναι, μια χαρά.

-Σίγουρα;

-Ναι ρε, λέμε.

-Και τι μαλακίες είναι αυτές που έγραφες το μεσημέρι, να πούμε;

-Ποιες από όλες;

-Αυτό, ότι φεύγεις από το φουμπού και τέτοια...

-Α, όχι ρε, πρωταπριλιάτικο ήταν... Το πίστεψες;

-Ανησύχησα λίγο.

-Αλήθεια; Με συγκινείς.

-Αλήθεια, χαλάστηκα όταν το διάβασα.

-Δεν ήξερα ότι με παρακολουθείς. Μην μου πεις ότι σου αρέσουνε κι αυτά που ανεβάζω.

-Στ' αρχίδια μου, ρε, αυτά που ανεβάζεις. Για σένα ανησύχησα. Λέω, τον παπάρα, κοίτα να δεις που θα την κάνει και θα εξαφανιστεί για να το παίξει μυστήριο και έτσι. Και ακόμα να μου επιστρέψει εκείνα τα βιβλία που του δάνεισα. Για να μην πω για τα κλειδιά από το διαμέρισμα.

-Να σου πω, το ξέρεις ότι παίζεις σε σχεδόν αθηντικό διάλογο τώρα, ε;

-Το ξέρω, ρε. Διόρθωσε μόνο τα ορθογραφικά μου, μην βγω έτσι στον τοίχο σου, αγράμματος. Αυτό το γαμημένο το «ανησύχησα» εφιάλτης μου έχει γίνει...

ο κόσμος όλος

-Σκέφτομαι να τα παρατήσω και να μην ξαναγράψω τίποτα.

-Έλα ρε! Πώς κι έτσι;

-Δεν ξέρω. Νομίζω πως όλος ο κόσμος θεωρεί αυτά που γράφω ανούσια κι ανόητα.

-Εντάξει, τώρα υπερβάλλεις.

-Λες πως δεν είναι έτσι, δηλαδή;

-Μα δεν μπορεί να έχει όλος ο κόσμος, όπως λες, γνώμη για τα βιβλία σου. Εδώ ούτε ολόκληρο το σόι σου δεν σε έχει καν διαβάσει...

κινέζικη σαρακοστή

-Ναι, παρακαλώ, θα ήθελα να κάνω μια παραγγελία.

-Σας ακούω.

-Μια νουντλς σαγκάης με λαχανικά, αλλά να μην βάλετε αυγό.

-Μάλιστα. Μια νουντλς σαγκάης νηστίσιμα... Κάτι άλλο;

-Νηστίσιμα;

-Ναι.

-Τι νηστίσιμα; Νηστεύουν και στη Σαγκάη;

-Έτσι το λέμε, κύριε.

-Έτσι το λέτε γενικά ή τώρα που είναι σαρακοστή;

-Θέλετε κάτι άλλο, κύριε;

-Ναι, έχετε και ταραμοσαλάτα σετσουάν ή μισές δουλειές κάνετε;

ο ωροσκόπος

-Καλά, γιατί αρπάζεσαι έτσι εύκολα;

-Γιατί έτσι γουστάρω!

-Να σου πω, τι ζώδιο είσαι;

-Ταύρος.

-Αλήθεια; Με τι ωροσκόπο;

-Με υαλοπωλείο.

η αντωνυμία

-Έμαθα ότι λες για μένα διάφορα...

-Από ποιον τα έμαθες;

-Από κάποιον...

-Ποιος είναι αυτός ο κάποιος;

-Δεν μπορώ να σου πω... Κάποιος.

-Τι «κάποιος», μωρέ; Όνομα δεν έχει;

-Έχει, αλλά...

-Κατάλαβα... Η πηγή σου θέλει να διατηρήσει την αντωνυμία της.

και το πνεύμα εν είδει περιπτεράς

-Χαρτάκια ασημί, παρακαλώ.

-Πώς βγήκες έτσι έξω, αδελφέ; Θα κρυώσεις, θα αρρωστήσεις, θα κλείσει ο λαιμός σου και μετά πώς θα καπνίζεις;

-Δεν έχω ανάγκη. Ήμουν κάποτε χειμερινός κολυμβητής.

-Κι εγώ ήμουν κάποτε εραστής, αλλά τώρα μόνο με το καλοριφέρ αγκαλιά κοιμάμαι...

ανατροφή vs διατροφή

Δεν μου αρέσουν οι απόκριες, αλλά κάποτε σε μια κρίση, ας πούμε, κοινωνικοποίησης δέχτηκα να συρθώ σε ένα πάρτυ σχετικό, χωρίς ωστόσο να μασκαρευτώ περαιτέρω, πέραν της συνήθως ανθρωπόμορφης στολής μου. Εκεί συνάντησα, ευτυχώς, έναν συμπαθή ομοϊδεάτη και περάσαμε μαζί σχεδόν όλη τη βραδιά σε μια γωνιά, χαζεύοντας τους άλλους και σχολιάζοντάς τους σαν τους σεβάσμιους γέροντες του μάμπιτ του σόου.

Κάποια στιγμή, οι άρρενες τις παρέας, εκεί πάνω στην τρέλα τους, έβγαλαν τα μπλουζάκια τους και άρχισαν να παριστάνουν τους χορευτές του φουλ του μόντυ, με έναν τρόπο σχεδόν σπαραξικάρδιο. Και τότε μας πλησίασε η φίλη οικοδέσποινα και μας ρώτησε, «εσείς, αγόρια, γιατί δεν χορεύετε;» Εγώ πήρα το πιο ξινισμένο ύφος μου και απάντησα: «Εγώ γιατί δεν μου το επιτρέπει η ανατροφή μου». Για να συμπληρώσει ο ευτραφής φίλος από δίπλα μου, χαϊδεύοντας την κοιλιά του επιδεικτικά: «Εμένα, πάλι, δεν μου το επιτρέπει η διατροφή μου...»

πάντα το Παρίσι

Πίνω καφέ με έναν φίλο και μου λέει τον πόνο του.
Συναντιούνται, λέει, εδώ και κάτι βδομάδες με την
πρώην του, ερωτοτροπούν, βγάζουν τα μάτια τους,
αλλά δεν τα ξαναφτιάχνουν, γιατί τώρα πια κι οι δυο
είναι «αλλού».

«Γιατί έτσι;» τον ρωτάω κι αυτόν τον πιάνει ο
σινεφίλ ρομαντισμός: «Δεν γίνεται να ζήσουμε ξανά
το παρελθόν, αλλά θα έχουμε για πάντα το Παρίσι.»
Καλά, σκέφτομαι, κάτι άλλο θα έχετε που
ομοιοκαταληκτεί με την γαλλική πρωτεύουσα, αλλά
να μην σας το χαλάσω..

το πορτοφόλι

Πριν λίγο με σταματάει στον δρόμο ένας παππούς και με ρωτάει αν έχω να του δώσω ένα ευρώ να πει έναν καφέ. Συμπτωματικά μόλις έχω αγοράσει ένα σακουλάκι φρεσκοκομμένο τούρκικο και πάω να του το δώσω.

«Δεν θέλω, αγόρι μου», μου λέει. «Έχω καφέ στο σπίτι μου, όσο θέλω. Στο καφενείο θέλω να πάω να πω έναν καφέ να πω καμιά κουβέντα με τους φίλους μου. Και να... Βγήκα χωρίς το πορτοφόλι.» «Γιατί δεν ζητάς από τους φίλους σου, τότε, να σε κεράσουν;» εκφράζω την εύλογη, όπως νομίζω, απορία.

«Γιατί με έχουνε μάθει και δεν πιστεύουν πια ότι ξεχνάω κάθε φορά το πορτοφόλι σπίτι μου. Τομάρια, όλοι τους. Με τους περισσότερους από αυτούς γνωριζόμαστε από παιδιά. Αλήτες, σου λέω, τίποτα δεν σέβονται.»

«Δεν σε καταλαβαίνω, ρε παππού», του λέω.
«Βγήκες στ' αλήθεια από το σπίτι χωρίς το πορτοφόλι ή με κοροϊδεύεις τώρα κι εμένα έτσι, κατάμουτρα;»

«Το πορτοφόλι το κρατάει η κυρά», μου απαντάει.
«Να ξέρεις, καλύτερα να σε έχουνε για τρακαδόρο ή έστω να νομίζουν πως σε έχει φάει η άνοια, παρά να ξέρουν πως σε κάνει ό,τι θέλει η γυναίκα. Δώσε τώρα ένα ευρώ για το μάθημα στο δάσκαλο.»

άλλο ένα μόνο ένα

-Νονέ, να πάρω ένα παγωτό;

-Όχι, αγόρι μου. Μόλις έφαγες ένα.

-Θέλω παγωτό, νονέ!

-Η μητέρα σου είπε ότι μπορείς να τρως μόνο ένα παγωτό τη μέρα.

-Νονέ, μπορώ να φάω άλλο ένα μόνο ένα παγωτό τη μέρα;

ο ποιητής

- Αλήθεια, γράφεις ποιήματα; Θα μου πεις ένα;
- Να σου πω, όχι, αλλά μπορώ να σου δώσω να τα κατεβάσεις από εδώ και να τα διαβάσεις.
- Απέξω δεν θυμάσαι κανένα, δηλαδή;
- Τα έχω όλα αποθηκευμένα εδώ... Να μπω στον υπολογιστή σου και να σου τα δείξω;
- Ρε φίλε, εσύ δεν είσαι ποιητής, Είσαι στικάκι.

το ρου της Ιστορίας

-Τα έμαθες; μόλις κυκλοφόρησε η βιογραφία του ...!

-Άντε πάλι.. Δεν καταλαβαίνω τι κόλλημα έχεις φάει με αυτόν τον τύπο.

-Τι λες ρε; Αυτός, αν θες να ξέρεις, άλλαξε το ρου της ιστορίας.

-Τι εννοείς; Πώς το έκανε, δηλαδή; Ιστορρρία;

50 δραχμές

Πριν από πολλά χρόνια, ήμουν φοιτητής στην Αθήνα, ήρθε μια τσιγγάνα σε ένα από τα καφενεία περίξ της σχολής, όπου καθόμουν με την παρέα μου, και ζήτησε να μου πει τη μοίρα μου. Εγώ, βέβαια, ποτέ δεν πίστεψα σε αυτά, αλλά έτσι, για την πλάκα, δέχτηκα, της έδωσα 50 δραχμές και άπλωσα την παλάμη μου. Αυτή ξεκίνησε να την διαβάζει κι ενώ φαινόταν έτοιμη να πει το ποίημά της, γούρλωσε ξαφνικά τα ματιά και τρομαγμένη μού επέστρεψε τα λεφτά και έφυγε μουρμουρίζοντας κάποιο ξόρκι ή κάτι τέτοιο, τέλος πάντων.

Όσο δύσπιστος κι αν ήμουν από τότε με τα μεταφυσικά, η αντίδρασή της, όσο να 'ναι, κάπως με προβληματίσε. Μπορεί μέχρι το βράδυ να είχα ξεχάσει το όλο σκηνικό, αλλά κάπου μέσα μου η απορία, για το τι είχε δει εκείνη η γριά απατεώνισσα στο χέρι μου, παρέμεινε.

Σήμερα το πρωί, καθώς περνούσα από ένα καφενείο, εδώ στην παραλία του Βόλου, είδα μιαν άλλη τσιγγάνα να κρατάει το χέρι ενός νεαρού και να του λέει τη μοίρα του. Έτσι, για πλάκα, και ετούτη τη φορά, στάθηκα πίσω από την πλάτη της και περίμενα. Ο νεαρός με είδε και χαμογέλασε αμήχανα. Η χειρομάντισσα το κατάλαβε, διέκοψε

τον χρησμό και γύρισε ενοχλημένη και με κοίταξε.
«Πόσα της έδωσες;» ρώτησα τον φίλο. «5 ευρώ»,
μου απάντησε περίπου ντροπιασμένος. «Και σένα, τι
σε νοιάζει;» πετάχτηκε η γριά ρομά. «Συγγνώμη,
απλώς αναρωτιέμαι», απολογήθηκα, «με τη δραχμή
καλύτερα δεν ήμασταν;»

άφησέ με

Η λαϊκή αγορά έχει μόλις τελειώσει και δυο νεαροί τσιγγάνοι φορτώνουν στο φορτηγάκι τους τα ζαρζαβατικά τους μαζί με διάφορα άλλα ακατανόητα συμπράγκαλα. Η καρότσα δεν αρκεί, οπότε αναγκάζονται να στριμώξουν τα υπόλοιπα καφάσια στη θέση του συνοδηγού. Ο ένας, βρίζοντας και βλαστημώντας, κάθεται στο τιμόνι και λέει στον άλλον να γυρίσει με τα πόδια. Ο άλλος, με βλέμμα θλίψης και έκπληξης ταυτόχρονα, προσπαθεί να δείξει στον φίλο του ότι χωράει, έστω και κρεμασμένος από το παράθυρο. Την ώρα που περνάω από δίπλα τους τον ακούω να λέει κλαψουρίζοντας: «Άφησέ με να 'ρθω μαζί σου». Ο οδηγός αμετανόητος, το ξέρει, το δοκίμασε, δεν ωφελεί.. «Η Σονάτα του Πρασσελινόφωτος», σκέφτομαι.

νοέμβριος

Ναι, πολύ ερωτική αυτή η εποχή... Τόσο που σκέφτομαι να γράψω ένα καινούριο πορνογράφημα και να το ονομάσω «Ο Τροπικός του Κωλόκαιρω».

το ομώνυμο

-Και γιατί δεν μπορούμε να πάμε στα Γιάννενα με τρένο;

-Δεν έχει ρε, σου λέω, σιδηρόδρομο η Ήπειρος!

-Ε καλά, τότε ας πάμε με το ηπειροκέανιο...

ο κυρ-πανικός

Διαταραχή πανικού και μαλακίες! Μια χαρά είναι ο πανικός μου. Δεν διαταράσσεται με τίποτα...

jinx

Με σταματάν πριν λίγη ώρα έξω από τη Λαμία για υπερβολική ταχύτητα. (Το αντάμ-μομπίλ πιάνει δεν πιάνει τα 150).

«Τρέχατε», μου λέει το όργανο.

Πάω να διαμαρτυρηθώ, αλλά με διακόπτει δείχνοντάς μου το ραδιόφωνο. «Τι είναι αυτό;» με ρωτάει.

Του απαντάω, «ραδιόφωνο».

«Αυτό που παίζει, εννοώ, το τραγούδι πώς το λένε;»

«Δεν ξέρω. πάντως είναι Tuxedomoon», του λέω σαστισμένος.

«Καλά τότε, πηγαίνετε», μου λέει και με διώχνει.

Κάποια στιγμή νομίζω πως θα τα παρατήσω όλα και θα πάω να ζήσω μόνιμα στην νεραϊδοχώρα της Εθνικής Οδού.

6 x 6

- Καλημέρα σας, κύριε καθηγητά!
- Ε... καλημέρα...
- Δεν με θυμάστε, ε;
- Όχι... συγγνώμη... δεν νομίζω.
- Σας είχα φιλόλογο στο λύκειο.
- Εγώ μαθηματικός είμαι.
- Αλήθεια; Είστε σίγουρος;
- Εσύ τι λες, παιδάκι μου;
- Περίεργο... Κι εγώ γιατί σας θυμάμαι φιλόλογο;
- Τι να σου πω; Δεν ξέρω.
- Σίγουρα; Μαθηματικός; Δεν μου κάνετε πλάκα;
- Ε ναι, λέμε!
- Χμ... έξι έξι;

Θινκ τανκ

- Τι σχέδια έχεις για το καλοκαίρι;
- Τι εννοείς;
- Διακοπές... θα πας κάπου;
- Δεν ξέρω. Με αυτήν την αβεβαιότητα που επικρατεί. Δεν βλέπεις τι γίνεται;
- Τι γίνεται;
- Όλα αυτά με το χρέος, το ευρώ, τις διαπραγματεύσεις...
- Τι σχέση έχουνε αυτά με τις διακοπές σου;
- Ε, ας τα βρούμε πρώτα με τους δανειστές και ύστερα κάνουμε και σχέδια για βόλτες και ταξίδια. αλλιώς, το βρίσκω επιτόλαιο.
- Καλά, μην αγχώνεσαι. Αν σε χρειαστούν στο γιούρογκρουπ να σε ρωτήσουν κάτι, θα σε βρουν όπου κι αν πας. Τέτοιο θινκ τανκ δεν χάνεται...

η διαπραγμάτευση

-Τι λέει; Την πήρες εκείνη τη δουλειά που μου έλεγες;

-Όχι ακριβώς. Είμαστε στις διαπραγματεύσεις ακόμα..

-Τι ακριβώς διαπραγματεύεστε;

-Βασικά την αξιοπρέπεια μου.

-Εντάξει... Οι καιροί είναι δύσκολοι. Χρειάζονται αμοιβαίες υποχωρήσεις.

-Μα αυτό κάνουμε. Υποχωρούμε αμοιβαία.

-Δηλαδή;

-Εγώ μειώνω διαρκώς τις απαιτήσεις μου κι αυτοί μειώνουνε εμένα.

το βιογραφικό

Έστειλα το βιογραφικό μου κάπου, για μια δουλειά,
και μου απάντησαν ότι τους αρέσει και σκέφτονται
να το γυρίσουνε ταινία...

η ψήφος είναι νηστική

-Επ! Τι έγινε;

-Τι να γίνει, μωρέ; καλά...

-Ψήφισες;

-Ψήφισα, ναι.

-Τι ψήφισες;

-Δεν σου λέω.

-Γιατί;

-Γιατί η ψήφος είναι μυστική.

-Έλα, μωρέ παπάρα, λέγε τώρα!

-Καταρχήν δεν συμφωνώ με το δημοψήφισμα το ίδιο.

-Γιατί;

-Γιατί, πρώτον, βλέπω τον κόσμο να διχάζεται κι αυτό δεν μου αρέσει καθόλου.

-Όταν παλιότερα ψήφιζες για να επιλέξεις για πρωθυπουργό κάποιον ανάμεσα στον Μπόλεκ και τον Λόλεκ ήταν καλά; Δεν πειράζει. Δημοκρατία έχουμε. Πάρε και καμιά σοβαρή απόφαση. Διχάσου και λίγο. Δεν θα πάθεις τίποτα.

-Και δεύτερον, ο τρόπος που τίθεται το ερώτημα είναι πολύ εκβιαστικός.

-Τι εκβιαστικός, ρε; Πέντε χρόνια τώρα με αυτό το θέμα ασχολούμαστε. Τώρα θυμήθηκες εσύ να εκβιαστείς; Δεν έχεις άποψη;

-Και βέβαια έχω, αλλά δεν βλέπεις τι γίνεται;
Τράπεζες κλειστές, ουρές παντού... Εδώ δεν έχουμε
να φάμε, το δημοψήφισμα μας μάρανε...
-Αυτό είναι το πρόβλημά σου;
-Γιατί; Λίγο είναι;
-Όχι, δεν λέω, αλλά κανονικά, αν πράγματι δεν έχεις
να φας, θα έπρεπε να χαίρεσαι.
-Γιατί, παρακαλώ;
-Μα έτσι, εκτός από τη μυστικότητα, διασφαλίζεται κ
η νησιτικότητα της ψήφου σου.

υπόψιν

Κάποτε θα μαζέψω όλες τις φιλοσοφικές κουβέντες που έχω κάνει ή που έχω παρακολουθήσει στις πλατείες των χωριών και θα τις κυκλοφορήσω σε βιβλίο με τον τίτλο «Πλατανικοί Διάλογοι».

le miserable

Κάποιος, που δεν είχε συγκρατήσει καλά το επώνυμο μου, με πήρε τηλέφωνο σήμερα το πρωί και ζήτησε να μιλήσει με τον «κύριο Γιάννη Αγιάννη». Με έκανε να αισθανθώ τουλάχιστον άθλιος.

καιρός να πάμε τη σχέση μας λιγάκι παρακάτω

Μένω σε ισόγειο, σε γειτονιά με έντονη νυχτερινή ζωή και με ελάχιστους κατοίκους. Το σπίτι μου απέξω μοιάζει με ακατοίκητο και έτσι κάθε βράδυ σχεδόν, όταν καλοκαιριάζει, έρχονται όλοι και αράζουν έξω από το παράθυρό μου και τα λένε. Δυο χρόνια τώρα νομίζω πως έχω κρυφακούσει όλα τα μυστικά της πόλης.

Χθες βράδυ παρακολούθησα έναν ακόμα χωρισμό σε ζωντανή μετάδοση. Όλα τα άκουσα: Το «τι έχει κάνει αυτός για αυτήν κι αυτή δεν το εκτίμησε», το «τι του ζήτησε αυτή κι αυτός αδιαφόρησε». Όλα λέμε, με κάθε λεπτομέρεια. Κοντά δυο ώρες κράτησε το όλο σκηνικό. Λίγο κρατήθηκα να μην ανοίξω το παράθυρο και να της πω, «δώστου, ρε συ Χριστίνα, του ανθρώπου μια δεύτερη ευκαιρία! Αλλά δώστου την λίγο παρακάτω, σε παρακαλώ, μήπως και καταφέρουμε να κλείσουμε κι εμείς κανένα μάτι...»

ρουσφέτι τέσσερα τυριά

Με πήρε μια υποψήφια τηλέφωνο και μου ζήτησε να την υποστηρίξω, χρησιμοποιώντας το απόλυτο (μέχρι στιγμής) επιχείρημα: «Έχω διαβάσει όλα σας τα βιβλία.» Τώρα περιμένω να με πάρει καμιά άλλη και να μου πει ότι με γούσταρε στο σχολείο.

Επίσης, στην είσοδο του σπιτιού μου τα προεκλογικά φυλλάδια συναγωνίζονται πλέον σε αριθμό εκείνα των πιτσαριών. Δεν με ενοχλεί τόσο το χαρτομάνι. Το μόνο που με ανησυχεί είναι μην πάρω καμιά ώρα τηλέφωνο σε κανένα πολιτικό γραφείο και διαμαρτυρηθώ για την παραγγελία μου που έχει καθυστερήσει.

alt+shift

Έχω ξεχάσει πώς είναι να γράφεις με το χέρι. Πήρα σήμερα ένα τετράδιο που μου είχαν κάνει δώρο και είπα να θυμηθώ λιγάκι την εμπειρία του χειρόγραφου. Στην τρίτη πρόταση πήγα να γράψω μια λέξη στα αγγλικά. Το αριστερό μου χέρι ασυναίσθητα χτύπησε alt+shift πάνω στην επιφάνεια του γραφείου μου. Το λάπτοπ δίπλα μου από τα γέλια παραλίγο να κάνει από μόνο του φορμάτ.

mad dog

Είναι ένα σκυλί γαλανομάτικο εδώ στη γειτονιά, που ενώ όποτε με βλέπει κάνει τρελές χαρές και έρχεται προς το μέρος μου κουνώντας την ουρά του, μόλις κάνω να το χαϊδέψω, ξαφνικά αμέσως με μισεί και μου γρυλίζει μανιασμένα. Ειδικός δεν είμαι, αλλά νομίζω πως το σκυλί αυτό χάσκει και αντιχάσκει

homefull

Κάθε καλοκαίρι γεμίζω κλειδιά από σπίτια φίλων
που μου τα εμπιστεύονται για όσο καιρό θα
λείπουν. Δεν πρόκειται να μείνω άστεγος ποτέ αυτήν
την εποχή. Κάθε καλοκαίρι γίνομαι homefull.

να το πάρεις το ακκάουντ

Αυτό που κάποιοι (κάποιες κυρίως) ανακοινώνετε εδώ ως «σημαντική προσωπική στιγμή» τον γάμο σας, ποτέ δεν το κατάλαβα. Είναι γάμοι κανονικοί αυτοί ή ηλεκτρονικοί μονάχα; Κι αν είναι το δεύτερο (που το δέχομαι), είναι γάμοι από έρωτα ή από προξενιό;

Ξερωγώ, έρχεται η ψηφιακή προξενήτρα της γειτονιάς και σας λέει: «Να το πάρεις! Είναι καλό προφίλ κι εργατικό. Κάθε μέρα 40 λάικς θα σας τα φέρνει σπίτι σας. Και είναι και από καλή οικογένεια. Η μάνα του είναι στο τάδε και στο τάδε γκρουπ κι ο αδερφός του είναι διαχειριστής σε 4 σελίδες. Και βέβαια ταιριάζετε. Δεν βλέπεις, τόσους μιούτσιουαλς έχετε. Μα τι λες τώρα; Πιο πιστό προφίλ από αυτό δεν υπάρχει. Ξέρεις πόσα τρολοκόριτσα του κάνουν κάθε μέρα αντ κι αυτός τα απορρίπτει; Και δεν έχει δώσει ποτέ δικαίωμα. Ούτε μπλοκ ούτε ρηπόρτ ποτέ δεν του έκανε κανένας. Εγώ -ξέρεις πόσο σε αγαπάω- δεν θα σου έκανα σατζέστ όποιο κι όποιο ακκάουντ...»

γκαντεμοβλογία

Μέσα σε ένα 24ωρο μου τράκαραν το αμάξι, με δάγκωσε σκυλί και μου ήρθαν και για έλεγχο από την εφορία. Εντάξει, πάει τρίτωσε... Μόνο που από την πολλή την γκαντεμιά τα έχασα λιγάκι, έκανα φιλικό διακανονισμό με το αδέσποτο κι ύστερα πήγα για αντιτετανικό ορό στην αρμοδία ΔΟΥ.

I.E.A

Έχουν σκάσει κάτι καινούρια φιντάνια στα ψηφοδέλτια των επικείμενων εκλογών που στα βιογραφικά τους περηφανεύονται πως έχουν μεγάλη εξοικείωση με τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης. Αναρωτιέμαι, είναι αυτοδίδακτοι, όπως οι περισσότεροι εμείς, ή έχουν αποφοιτήσει από κάποιο «ινστιτούτο επαγγελματικής ανάρτησης»;

μετά τα φυσικά

Όταν κάποιοι καλοί συνάδελφοι επικαλούνται το ελαφρυντικό του «πρότερου εντίμου βίου», μου δίνουν την εντύπωση πως το έχουν ρίξει μάλλον στη μεταφυσική και αναφέρονται στις προηγούμενες ζωές των παρεξηγημένων πελατών τους.

ΤΟ ΣΥΝΑΙΝΕΤΙΚΟ

Έχω αναλάβει να βγάλω ένα συναινετικό διαζύγιο. Όταν πρωτοήρθε το ζευγάρι στο γραφείο μου, μου φάνηκε πως ήτανε η σύζυγος αυτή που είχε ζητήσει να χωρίσουνε κι ο σύζυγος απλώς συναινέσε, παρά τη θέλησή του.

Σε μια βδομάδα είναι η δικάσιμος. Με παίρνει σήμερα το πρωί η «αιτούσα» και με ρωτάει μήπως μπορούμε να το αναβάλουμε.

«Φυσικά», της απαντώ. «Γιατί; Τι έγινε; Τα βρήκατε;»

«Όχι, μωρέ», μου λέει, «αλλά να, το προσπαθώ μήπως τον μεταπείσω...»

Περίεργο, σκέφτομαι, έπεσα τόσο έξω; Παίρνω στο καπάκι τον «αιτούντα».

«Καλά ρε, εσύ ήσουν που ήθελες το διαζύγιο; Εγώ αλλιώς τα νόμιζα τα πράγματα...»

«Καλά τα νόμισες», μου απαντά, «αυτή ήθελε τότε να χωρίσουμε, μα τώρα, που την απολύσανε και έχει μείνει άφραγκη, έχει να επιλέξει ανάμεσα στο να επιστρέψει σε μένα ή στο χωριό, στη μάνα της. Κατάλαβες, ρε φίλε;»

«Και τώρα; Δεν θες εσύ; Ξενέρωσες;»

«Όχι, μωρέ. Απλώς το παίζω λίγο δύσκολος, έτσι να μάθει η κυρία... Δεν μου λες, να σε ρωτήσω κάτι;

Έτσι και αποσύρουμε την αίτηση, μας επιστρέφεται
η προκαταβολή; Έχω, ξέρεις, και χρέη...»

Μπράβο στην κρίση που ενώνει τους ανθρώπους,
σκέφτομαι. Άντε «αιτούντες» μου, να ζήσετε και έτσι
και κάνετε παιδί, Πολ Τόμσεν να το πείτε!

νέες στήλες

Έτσι όπως πάει το πράγμα, νομίζω πως οι εφημερίδες πρέπει, μετά τις «νέες κυκλοφορίες» στα πολιτιστικά τους ένθετα, να καθιερώσουν και μια στήλη με τίτλο «νέες οπλοφορίες» στο κοινοβουλευτικό τους ρεπορτάζ.

Επίσης, άλλη μια τέτοια ψήφος εμπιστοσύνης στην κυβέρνηση και θα μπορούν οι συνταγματολόγοι πλέον να μιλούν για την «αρχή της ξεχειλωμένης».

ένα φοιτητικό, παρακαλώ

Είμαστε κι εμείς που γηράσκουμε αεί διδασκόμενοι
και όποτε πάμε να βγάλουμε φοιτητικό εισιτήριο
στα κτελ ο ταμίας αντιπαραβάλλει τη φωτογραφία
του πάσο με τη φάτσα μας τόσες φορές που μας
κάνει να νιώθουμε μαιτρ των πλαστογραφήσεων.

η πρώτη

-Δηλαδή, με την πρώτη δεν μιλάτε καθόλου;

-Μπα... Μόνο αν ανεβάσω τίποτα καλό στο facebook.

-Α, κατάλαβα... όχι πια σεξ, μόνο λάικ!

inside joke

- Πόσα χρόνια να σου ευχηθώ; 100 καλά είναι;
- Να τα κάνουμε 111 καλύτερα, να το στρογγυλέψουμε;

η αμηχανία

Σήμερα το πρωί δέχτηκα από έναν πεντάχρονο τραμπούκο έναν καταιγισμό μεταφυσικών/υπαρξιακών ερωτήσεων («πού μένει ο Θεός;», «γιατί γεννιόμαστε;», «πού πάνε αυτοί που πεθαίνουν;» και άλλα τέτοια στοιχειώδη). Επειδή οι απαντήσεις μου δεν του άρεσαν, στράβωσε και άρχισε να μου τη λέει. Στ' αλήθεια, μου ήταν πολύ δύσκολο να του εξηγήσω πως είμαι ένας από αμηχανίας άθεος...

για μένα

Δεν ξέρω αν το έχετε καταλάβει, αλλά έχω ένα κόλλημα με τα ντουβάρια, τα γκράφιτι και τα συνθήματα. Χθες το απόγευμα, περνώντας από μια γειτονιά, είδα έναν τοίχο που μου άρεσε πολύ και στάθηκα να τον φωτογραφίσω. Ήταν ένα αστείο σύνθημα-λογοπαίγνιο, γραμμένο κάτω από έναμισάνοιχτο παράθυρο. Ενώ το φωτογράφιζα, άνοιξε το παντζούρι ξαφνικά και εμφανίστηκε μια γιαγιά.

«Τι κάνεις εκεί;» με ρωτάει κάπως ενοχλημένη.

«Τίποτα», της λέω, «να... βγάλω φωτογραφία τον τοίχο σας...»

«Γιατί;» με ρωτάει ξανά, με μια μικρή δόση ειρωνείας τώρα στη φωνή της.

«Γιατί μου αρέσει», της απαντώ, όσο γίνεται πιο απολογητικά.

«Σιγά», μου λέει. «Γιατί δεν βγάζεις εμένα; Εγώ είμαι πιο όμορφη!»

Αν και αιφνιδιάστηκα, σήκωσα την κάμερα ξανά και την φωτογράφισα έτσι όπως ήταν, με το παράθυρο για κάδρο και το λογοπαίγνιο από κάτω, ας πούμε, για λεζάντα.

Φεύγοντας μου φώναξε, «κανόνισε να την βάλεις πουθενά και να την δούνε τα εγγόνια μου!»

«Όχι», της υποσχέθηκα, «αυτή είναι για μένα.»

η λίστα

Μια και όλοι το έχουμε ρίξει στις λίστες... κάποια στιγμή σκέφτομαι πως πρέπει να φτιάξω κι εγώ μια λίστα των γυναικών που με έχουν απορρίψει. Αν έχω γράψει κάτι ως τώρα της προκοπής ή αν γράψω κάτι στο μέλλον που να αξίζει, και να σας μείνει τελικά, να ξέρετε ότι μάλλον σε εκείνες θα οφείλεται.

αόριστος

Δεν έχω καταφέρει να χαθώ ποτέ.

Ίσως γιατί ποτέ δεν πήγαινα κάπου συγκεκριμένα.

save

-Θέλετε να αποθηκευτούν οι αλλαγές στο αρχείο;

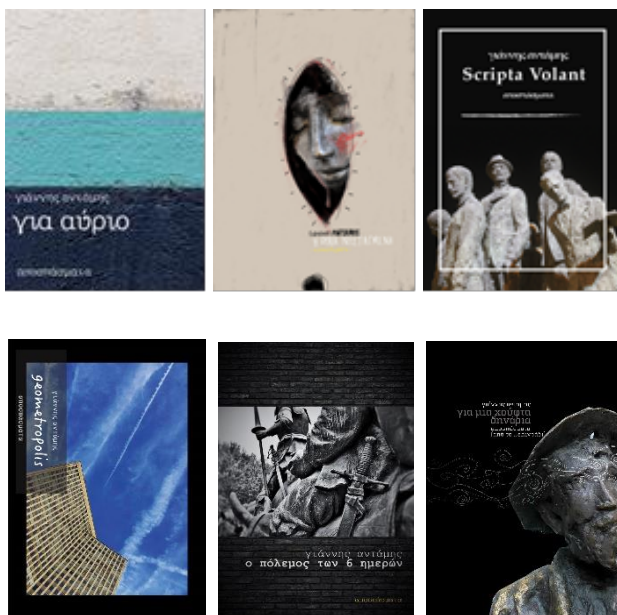
-Όχι, ρε συ γουόρντ. Έτσι έγγραφα, για πλάκα, τόσην ώρα...

Το βιβλίο αυτό αποτελείται αποκλειστικά από κείμενα που έχω αναρτήσει τα δύο τελευταία χρόνια στο facebook. Όταν ξεκίνησα να τα γράφω και να τα ανεβάζω, ούτε καν σκεφτόμουν ότι μια μέρα θα τα συγκέντρωνα και θα εξέθετα έτσι, υπό τη μορφή μιας συλλογής αποσπασμάτων. Ωστόσο, κάποια στιγμή συνειδητοποίησα ότι αυτό είναι κάτι, ας πούμε, αναπόφευκτο, αφού ο τοίχος μου λειτουργεί εδώ και καιρό και ως το σημειωματάριό μου. Δεν ξέρω αν είναι το πρώτο βιβλίο που γράφεται εξ ολοκλήρου στο φουμπού, έχοντας στο σύνολό του και σταδιακά ήδη προδημοσιευτεί με αυτόν τον τρόπο, αν και πολύ θα ήθελα να είμαι εγώ ο πρώτος που το σκέφτηκε και να έχω να το λέω.

Φυσικά και δεν συγκέντρωσα εδώ κάθε βλακεία - κάθε ενημέρωση της κατάστασής μου, έστω- που ανέβασα αυτά τα δύο χρόνια, αλλά έκανα μια επιλογή στη βάση του κριτηρίου που το ίδιο το μέσο μου προσέφερε: Από το σύνολο των αναρτήσεων μου διάλεξα τις πιο δημοφιλείς, αυτές δηλαδή που άρεσαν, σχολιάστηκαν και κοινοποιήθηκαν περισσότερο από τα άτομα αυτά που συνιστούν το φιλολόγιο μου. Και εντάξει, μπορεί και να μην είμαι και τόσο σίγουρος αν το κριτήριο αυτό είναι και τόσο λειτουργικό και ασφαλές, πάντως θα ήθελα κάποια στιγμή να το δοκιμάσω σε κάποιο πιο εκτεταμένο αφήγημα που θα το ανεβάζω, λέει, σε συνέχειες εκεί, στο χρονολόγιό μου.

κυκλοφορούν επίσης από τις εκδόσεις dreamtigers:

κεντρική διάθεση: www.dreamtigers.gr

τι σκέφτεστε;

Βόλος, Μάιος 2015

στον Πάνο

το ηπειροκεάνιο © Dreamtigers, Γιάννης Αντάμης